

Scénář – Paní Jitka Skružná

ZŠ Čerčany

“V 45 tady byli Rusové a normálně ty se tady něstěhovali. A my jsme museli bejt jenom v tý ložnici a v tý kuchyni byla velká ústředna telefonní. A prostě byl tam štáb v tý kuchyni. A ted' vozili jim tam jídlo. Maminka milovala bořšč. A vždycky když jim přivezli bořč, tak mamince dávali.”

Tohle nám řekla paní Jitka Skružná, která se narodila před druhou světovou válkou

Narodila jsem se v benešovský nemocnici a jinak jsem Čerčaňka teda od narození. Bydlím od narození v Čerčanech, i když jsem taky učila jinde než v Čerčanech, jo, nebo byla jsem jinde, ale většinu života jsem strávila tady.”

Když 1.zář v roce 1945 nastoupila do první třídy, škola ještě nebyla připravená k výuce. První školní den tak neprobíhal ve třídě, ale venku před školou.

A to tady ještě v tý budově byli Němci. Nebo Němci odešli a ta budova ale ještě nebyla vyklizená. Bylo to prostě, nemohli jsme se jít učit do školy. Čili jsme seděli, tady byl takovej krámk a před tím lavice, takže jsme seděli na tý lavici a tam jsme, tam jsme vlastně zahájili naše vyučování.

Po škole studovala paní Skružná Gymnázium v Benešově a poté pedagogickou školu v Praze. Nejen kvůli nedostatku učitelů byly jednotlivé stupně vzdělání pozměněny.

Nejdřív to byla škola a pak to byla měšťanka.. a já jsem končila ve třetím ročníku tý měštanky a byly čtyři roky. Rok nám tenkrát zrušili a já jsem ten rok ušetřila.

No a potom teda jsem šla do Benešova na gympl. Zase tam bylo dvanáctiletka, ale tu zase o rok zkrátily na jedenáct let.

Měla jsem přihlášku na vysokou, ale oni nás přesvědčili. Oni vytvořili novou školu, vyšší pedagogickou, dvouletou, protože potřebovali učitele. Takže já jsem místo čtyři roky studovala jenom dva roky.

A já jsem děvčatům říkala, že jsem v devatenácti letech nastupovala jako kantor.

Svou učitelskou kariéru začínala daleko od domova, ve Svitavách. Právě tam podle svých slov získala nejcennější zkušenosti. Největší část profesního života pak spojila se školou v Čerčanech. Vyučovala matematiku a fyziku. Na své bývalé žáky dodnes ráda vzpomíná. Spousta z nich jí po letech říkali, že díky jejímu vedení pro ně matematika na střední škole nepředstavovala problém.

Učitelé by měli začínat v cizím místě, ne doma.

Nikdo mě neznal a prostě musela jsem dělat jako ostatní učitelé, jo, a všechno. A tak nějak, tak jako jsem se tam naučila ty, ty pedagogický práci. No a potom teda už jsem jako chtěla jít domů, tak jsem přešla sem na okres Benešov. Od roku sedmdesát pět jsem teda učila tady v Čerčanech.'

I dnes je paní Skružná velmi aktivní. Její největší zálibou je cestování. Navštívila přibližně 25 zemí a mezi její oblíbená místa patří Korsika nebo italské Rimini. Ráda ale tráví čas i v české přírodě, hlavně na Šumavě, u Lipna nebo kolem Vltavy.

Příběh paní Jiřiny Skružné ukazuje, jak se během jednoho života proměnila škola, společnost i každodenní život. Přesto pro ni zůstaly nejdůležitější obyčejné lidské vztahy, vzpomínky na žáky a rodné Čerčany.